

Pavel ferm și în vorbă și în faptă (10:1-11)

În capitolul 10 Pavel își continuă apărarea împotriva apostolilor mincinoși. Dacă în cap. 2b-6, el este mai general și își descrie slujba apostolică, acum în cap.10-13 el pare mai specific:

- Răspunde unor acuzații punctuale din partea apostolilor mincinoși
- Îi demască în mod direct pe apostolii mincinoși
- Aduce exemple concrete din viața sa de lucrător (suferințe concrete, încercări concrete, revelații concrete).

Deci cap. 2b-6 par a fi o apărare generală a slujbei apostolice, iar cap. 10-13 o apărare particulară în confruntarea cu apostolii mincinoși din Corint.

În 10:1-11 Pavel răspunde unor acuzații particulare. Acestea sunt:

- Eu, Pavel, smerit când sunt de față în mijlocul vostru, și plin de îndrăzneală împotriva voastră când sunt departe.
- Cei care își închipuiesc că noi suntem mânați de firea pământească.
- De fapt, zic ei, epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere; dar când este de față el însuși, este moale, și cuvântul lui n-are nici o greutate.

Pavel era acuzat că este un om slab, lipsit de verticalitate și fermitate în relațiile și contactele directe cu oamenii. Într-adevăr există o slăbiciune reală a firii pământești caracterizată prin lipsa de verticalitate în contactele directe. Oamenii vorbesc de rău alți oameni, dar când sunt de față cu ei nu sunt în stare să le rostească nici cea mai mică dojană. E vorba de oameni slabi, care iubesc pacea cu oamenii, care se tem de situații conflictuale și de reacția celor din jur, care sunt sub robia fricii de oameni, și atunci în contactele directe nu își spun adevăratul punct de vedere, nu spun ce îi deranjează și ce au împotriva celorlalți. Dar acești oameni găsesc alte modalități în a-și spune punctul diferit de vedere. Fie îl spun altora când cei cu care sunt în disonanță nu sunt de față, fie îl transmit de la distanță prin scrisori, sau prin intermediari. Apostolii mincinoși l-au încadrat pe Pavel într-o astfel de categorie. Observăm subtilitatea acuzației. Nu este o acuză foarte gravă de genul: Pavel a furat, a comis adulter, Pavel este un eretic. Ci este o acuzație subtilă: Pavel este de fapt un om slab, lipsit de consecvență și verticalitate în relații. Acuzațiile de acest tip pot fi mai periculoase decât acuzațiile față de lucruri foarte grave. Căci față de cel de-al doilea tip de acuzație minciuna iese mai repede la iveală. Dar primul tip de acuzație vizează aspecte din adâncul omului, care nu se văd, și față de care se pot construi mai ușor scenarii. Și acuzația avea și ea un punct de plecare, sau un așa-zis sâmbure de adevăr, și anume: Pavel era o persoană plină de blândețe.

Da, el nu confrunta urlând, devenind agresiv, răbind, jignind, călcând în picioare demnitatea celui alt. El confrunta în blândețea lui Hristos, în spiritul în care Hristos l-a confruntat pe Iuda. Și pornind de la aceste elemente reale, apostolii mincinoși au construit această acuză foarte eficientă împotriva lui Pavel. Și când persoana acuzată nu este de față, ci este departe, scenariile găsesc terenul propice pentru a se dezvolta. Cu cât interacționăm mai puțin cu o persoană, cu atât vom fi mai predispuși să ne construim scenarii false despre ea. Căci absența persoanei este un avantaj pentru scenariul mincinos. Interacțiunea cu persoană în cauză ne va aduce mai aproape de realitate, mai aproape de cine este cu adevărat acea persoană. Când stăm departe de o persoană, pot apărea scenarii atât de rele încât să vedem în acea persoană pe anticrist însuși. Dar când ne întâlnim cu ea, ne dăm seama că nu este chiar diavolul întrupat! Pavel era departe de Corinteni. Amintirile despre el puteau fi ușor pervertite, răstălmăcite. Apostolii mincinoși erau aproape, iar acuzațiile lor inteligente. Corinteni erau derutați: cine era Pavel cu adevărat? Era cine pretindea a fi, sau purta o mască? Oare ce se ascundea în inima sa cu adevărat? Acuzațiile cu privire la interiorul omului, la motivațiile sale, la bunele sale intenții sunt cele mai periculoase, căci ele operează cu lucruri care nu se văd, despre care ne putem construi ușor scenarii negative, și nici nu se poate demonstra ușor falsitatea lor. Pavel era ținta unor asemenea acuzații.

Acum înțelegem de ce Pavel începe să răspundă acestor acuzații prin formularea: Eu, Pavel, vă rog, prin BLÂNDEȚEA și BUNĂTATEA LUI HRISTOS... Pavel le aduce aminte că bunătatea și blândețea nu sunt slăbiciuni, ci calități cristice. Hristos nu a fost slab pentru că nu l-a umilit pe Iuda în fața ucenicilor. Blândețea face posibilă confruntarea în dragoste. Dacă blândețea lipsește din confruntare, atunci dragostea nu se poate vedea. Iar dacă nu se vede dragostea, confruntarea va îndepărta, și nu va putea construi spre recuperarea celui căzut. Pavel deci vrea să îi ajute să nu confunde bunătatea și blândețea cu lipsa de verticalitate. Pavel îi încredințează că așa cum este în vorbă, așa va fi și în faptă când va fi de față. Cu alte cuvinte, va confrunta și se va delimita de cei care trăiesc în păcat și refuză pocăința. Dar îi roagă, îi imploră, să nu îl facă să fie plin de îndrăzneală față de ei când va fi de față. Pavel nu dorea să confrunte căci confruntarea aducea întristare. A explicat acest lucru în cap.2. Dar Pavel nu evita confruntarea dacă era necesară. Prin acest echilibru el arăta că nu este nici în extrema celui care iubește conflictele, scandalul și certurile, care face din confruntarea și muștrarea altora o carieră, dar nici în extrema celui temător și lipsit de verticalitate care evită mereu conflictele și confruntările. Pavel nu dorea să fie plin de îndrăzneală față de cei care se complăceau în păcat, dar era gata să o facă dacă aceștia nu se pocăiau. Și Pavel avea autoritate apostolică, și cuvântul său avea putere în Biserica lui Hristos. Și dacă Pavel se delimita față de un om sau față de o comunitate, acea comunitate era privită ca lepădată înaintea tuturor. Pavel primise autoritatea apostolică. El avea autoritate să confrunte. Și avea să o facă tot în bunătatea și blândețea lui Hristos.

Unii își închipuiau că Pavel este mânat de firea pământească, și în acest context, de slăbiciunea firii pământești caracterizată prin evitarea cu orice preț a conflictelor directe. Pavel afirmă direct că el trăiește în blândețea și bunătatea lui Hristos, dar nu este lipsit de fermitate și verticalitate în confruntare. Și pornind de la acest aspect al luptei spirituale, el afirmă că întreaga sa slujire NU este după firea pământească.

Pavel recunoaște că trăiește în firea pământească. Și firea va pofti mereu împotriva Duhului. Pavel nu neagă că este ispitit, că este cuprins de slăbiciune. A trăi în firea pământească, înseamnă a trăi zilnic sub bombardamentul nemilos al firii. Al ispitelor și slăbiciunii firii. Firea ne trimite zilnic, mii, zeci de mii, ca să nu spunem sute de mii de imbolduri păcătoase, sub formă de gânduri, emoții, sentimente, înclinații, dorințe, poftes, temeri, tendințe etc. Pe multe nici nu le deosebim că sunt din firea pământească și le luăm ca atare și le urmăm ca atare. Dar Pavel deosebea glasul firii de glasul Duhului. Pentru el ideea de a evita conflictele nu era doar o mică slăbiciune, ci era ceva care izvora din firea pământească, care însemna păcat și moarte. Și Pavel răsunde acuzației: cum să fiu cum îmi spuneți voi? Aceasta ar însemna că eu trăiesc după firea pământească? Dar eu sunt într-un război deschis cu firea pământească.

Pavel nu se luptă călăuzit de firea pământească. Deci poți să lupți călăuzit de firea pământească. Care era lupta lui Pavel? Pavel lupta pentru zidirea templului lui Dumnezeu. dar în această luptă poți fi călăuzit în decizii, reacții de firea pământească. Nu contează doar pentru ce lupți, dar și cum lupți. Scopul e bun, dar și calea contează. Pavel nu se lupta călăuzit de firea pământească. El nu lăsa ca deciziile sale din lucrare să fie direcționate de firea pământească, Și este așa de ușor să iei decizii în lucrare călăuzit de firea pământească. Căci firea pământească este mereu în noi făcându-ne să reacționăm la tot felul de situații și detalii și să mergem spre tot felul de extreme. Firea vrea să luăm decizii importante reacționând, la mânie, din răzbunare, din invidie, din afirmare de sine, din teamă, din fanatism, din confuzii etc. Și când ești printre oameni, firea reacționează atât de intens și divers. Dar Pavel ne explică faptul că el nu doar că este conștient de această luptă dar o și stăpânește. dar cum reușește Pavel să o stăpânească? Răspunsul e în versetul 4:

- Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

El nu se lasă purtat de firea pământească. El se detașează complet de firea pământească și se luptă cu altceva, și anume: cu armele duhovnicești făurite de Dumnezeu Însuși. Și aceste arme au câteva caracteristici esențiale:

- NU sunt supuse firii pământești
- Sunt puternice
- Sunt întărite de Dumnezeu Însuși
- Sunt întărite că să surpe întăriturile, adică orice piedică pusă de firea pământească împotriva cunoașterii și creșterii în asemănare cu Dumnezeu.

Pavel nu subestima forța firii pământești. Pavel nu încerca să se lupte singur sau prin sine cu firea pământească. Știa că singur în fața firii pământești nu are nici o șansă. El nu încerca ca prin voința sa omenească, și prin inteligența umană, și prin ascetism și exercițiu și perseverență să învingă firea pământească. Firea pământească este prea puternică. și de fapt și

voința noastră, și inteligența noastră este sub influența și stăpânirea ei. Și dacă prin voință renunți la anumite dorințe, firea te va păcăli să te mândrești pentru această performanță și vei trăi tot în firea pământească. Sau firea te va ajuta să îți cotrolezi dorințele dar te va ține departe de lupta cu eul, cu motivațiile, atitudinile. Când lupți prin tine cu anumite păcate, din start ai pierdut bătălia căci motivația este deja infectată de firea pământească. Și chiar la nivelul dorințelor. Le vom stăpâni prin voință pentru o vreme. Dar ele astfel vor fi de fapt ațâțate mai mult, stârnite mai mult. Și la un moment de slăbiciune vor răbufni cu o mai mare forță ca la început. Voința are limite, și reacțiile firii ne vor lua mereu prin surprindere. Una din păcălelile favorite ale firii pentru noi este să încercăm să luptăm **cu** firea pământească **prin** firea pământească. Firea vrea ca NOI să ne ambiționăm, ca NOI să ne învățăm în noi înșine, ca NOI să ne punem încrederea în noi, și să ne mobilizăm puternica NOASTRĂ voință ca să luptăm împotriva firii pământești. Dar de fapt noi nu facem decât să încercăm să biruim anumite domenii ale firii pământești (dorințele, poftele, lenea etc.) cultivând alte domenii ale firii: mândria, încrederea în sine, autoîndumnezeirea, neprihănirea personală. Și dacă vom fi sinceri cu noi înșine, în strădania noastră firească de a învinge păcatul în viața noastră vom ajunge la concluzia omului din Romani cap.7:

- Știm, într-adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vîndut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel care face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, într-adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac! Căci binele, pe care vreau să îl fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să îl fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru! Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească slujesc Legii păcatului. (Rom.7:14-25)

Cine este omul din Romani 7? Aș spune că este orice om (fie creștin, fie necreștin) care încearcă să se lupte singur cu păcatul din viața lui, fără puterea Duhului Sfânt. Dacă este necreștin, nu are Duhul lui Dumnezeu și deci este condamnat la faliment moral. Dacă este creștin, fie are un păcat concret nemărturisit, fie păcatul este la nivelul atitudinii, motivației prin faptul că își pune încrederea în sine, în voința sa, sau în neprihănirea sa personală. Observăm că acest om VREA să facă voia lui Dumnezeu, dar nu poate. Omul singur în fața firii pământești va pierde singur. Cu siguranță că Pavel a experimentat el însuși tragedia din Romani 7. Știm că înainte de convertire era un Iudeu înfocat. Și cunoștea Legea și dorea să o împlinească. Și se chinuia să o împlinească prin propria voință. Și și-a construit o neprihănire personală, exterioară, și a reușit chiar să se păcălească că este un om bun și neprihănit. Dar

adevărul era că era așa de departe de standardele sfințeniei lui Dumnezeu. Și conștiința îi semnala acest lucru, dar era prea dureros pentru el, căci nu avea soluție. Și atunci singura sa variantă a fost să scadă standardele sfințeniei lui Dumnezeu și să le facă acceptabile, să comute atenția de pe schimbarea omului dinlăuntru, pe o schimbare exterioară. Dar cu siguranță că și Pavel a avut momentele sale de sinceritate când a trăit tragedia celui din Romani 7. și mulți oameni din istoria Bisericii au mărturisit această tragedie atât înainte de convertire cât și după convertire. și acești oameni sinceri în dorința de a face voia lui Dumnezeu au ajuns la un moment de criză maximă, de capitulare, de recunoaștere a neputinței. Și din acel punct au putut vedea adevărata soluție: credința în Hristos Isus! Căci doar Hristos Isus poate învinge firea pământească din noi. Și El poate trăi în noi și poate învinge prin Duhul și nu prin puterea noastră păcatul din viața noastră. Acel punct de criză este groaznic, este moarte. Este moartea și zdrobirea eului. Dar doar prin această moarte se poate ajunge la viață. Și cu siguranță sunt diferite etape de zdrobire și moarte a eului. Nu acest lucru ne explică Pavel când ne spune că Legea ne este un îndrumar către Hristos? Legea nu face decât se ne arate ce trebuie să facem. Nu ne dă însă puterea de a face voia lui Dumnezeu. În fața Legii poftele sunt atâțate și stârnite și mai mult. Și falimentul devine și mai mare. Partea bună a Legii este că ne arată unde suntem. Ea ne zdrobește neprihănirea personală și imaginea bună despre noi. Legea ne închide în neputință și vinovăție. Dar cu un scop. Pentru a ne conduce către credința în Isus Hristos. Căci credința în Isus Hristos înseamnă un abandon total în îndurarea și puterea Lui atât cu privire la iertarea noastră cât și cu privire la schimbarea noastră. Abandonul este total atunci când încrederea noastră în noi înșine este zdrobită total. Și aici e rolul Legii, să zdrobească părerea noastră bună despre noi, și încrederea noastră în capacitatea noastră de a face binele. Și ce bine se pricepe Legea să facă acest lucru! Și de la un om bun, cu merite, și cu puterea de face binele, ajungem în groapa umilinței și neputinței, în groapa falimentului moral, în groapa cumplită a vinovăției, a scârbei de noi înșine. Și ce bine se pricepe Legea să facă acest lucru! Și efectiv murim. Este o moarte reală și cumplită, este moartea eului. Dar doar din această moarte poate răsări de fapt adevărata viață. Și apoi trebuie să învățăm să rămânem în această zdrobire a eului. Lepădarea de sine este zilnică. Dar sunt momente cheie ale zdrobirii eului. Și ce groaznice sunt! Dar ce binecuvântate sunt!

Soluția pentru lupta cu firea pământească nu este ascetismul și voința umană, și exercițiile ascetice. Iată ce ne spune Pavel:

- Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru! Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, într-adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar **NU SUNT DE NICI UN PREȚ ÎMPOTRIVA GÂDILĂRII FIRII PĂMÂNTEȘTI.** (Coloseni 2:20-23)

Ascetismul nu este decât o altă formă a firii pământești. Pavel nu subestimează forța firii pământești, și nici nu se luptă prin sine împotriva ei. El a acceptat adevărul că NIMIC bun nu locuiește în el, că firea a infectat TOT ce este el, că și voința este sub stăpânirea firi

pământești. Și Pavel nu cade în capcana de a se lupta împotriva firii apelând tot la fire. Pentru că tot eul e infectat de fire și păcat, ajutorul poate veni doar dinafara lui. El poate veni doar de la Domnul, de sus. De aceea, Pavel se luptă cu armele făurite de Domnul, care sunt din afara lui și sunt primite direct de la Domnul prin Duhul Său. Și aceste arme nu sunt supuse firii pământești căci izvorăsc din Dumnezeu și nu din sine. Și aceste arme sunt de fapt viața lui Hristos din Pavel. și aceste arme nu sunt deci supuse firii, căci nu fac parte din sine. Și aici e înțelpciunea și marea taină a noii indentități în Hristos. În noi sunt doi oameni și totuși un singur om. Atâtă firea cât și viața lui Hristos operează cu memoria noastră, cu gândurile noastre, cu rațiunea noastră., cu imaginația noastră, cu voința noastră. Nu avem două memorii, două imaginații, două cutii afective. Suntem un tot, un întreg. Nu avem dublă personalitate. Dar pe acel tărâm al ființei noastre tăbărim două împărății. Și firea vrea să mobilizeze voința noastră, dar și Duhul. Și firea vrea să folosească memoria noastră, dar și Duhul. Și bătălia cea mai subtilă este la nivelul voinței și motivației. Voința de a face binele poate fi mobilizată atât de firea pământească cât și de Duhul. Cum facem diferența între ele? E dificil și e de mult de spus. Dar amintim doar poziția de luptă a credinciosului: în genunchi lângă cruce, cu duhul zdrobit și mâhnit, ancorându-și încrederea deloc în meritele și puterea sa, ci DOAR în meritele și puterea lui Hristos. Din această poziția trebuie să alegem să luptăm și să facem binele. Căci alegerea noastră nu dispare. Duhul sfânt conlucrează la fiecare pas cu voința noastră. Dar rămânând lângă cruce, putem ști că ea vine din Hristos și nu din fire. Căci Scriptura spune: *dați-vă și voi TOATE silințele să uniți cu credința voastră fapta*. Deci cineva nu poate spune: am păcătuit, căci am așteptat ca Hristos să trăiască prin mine și să facă alegerea cea bună și nu s-a întâmplat nimic. Hristos cel viu conlucrează pas la pas cu noi și ne spune: dați-vă toate silințele! Dar nu din picioare, adică mînat de fire, ci din genuchi, adică fiind călăuzit de Duhul.

Armele lui Dumnezeu nu sunt supuse firii pământești, deci au șansa de a birui firea pământească. Dar nu doar șansa, ci și autoritatea. Căci ele sunt PUTERNICE, ÎNTĂRITE de ÎNSUȘI DUMNEZEU ca să surpe întăriturile. Și aceste întărituri sunt întăriturile firii pământești care au scopul de a ne împiedica să îl cunoaștem pe Dumnezeu și să facem voia Lui. Armele duhovnicești sunt mai puternice decât întăriturile firii pământești. Ce veste bună! Nu este păcat, boală spirituală, limită a firii care nu poate fi învisă. Cu sigrunată că nu este peste noapte, că este un proces. Dar se poate, Cu cât vom cunoaște mai bine armele lui Dumnezeu și cu cât vom învăța să le folosim cu atât vom birui. Viața lui Hristos pusă la dispoziția noastră este ca o cameră de arme. Avem acolo tot felul de arme și tot felul de tehnici de luptă. Dacă am cunoaște toate aceste arme și le-am folosi, am trăi o viață de biruință în toate domeniile. Dar este un lung proces de învățare care de fapt nu cred că se termină niciodată. Căci viața pare prea scurtă, iar armele prea numeroase. Dar există atâtea arme spirituale și atâtea tehnici de luptă. Și Duhul te poate învăța cum să te lupți cu fiecare ispită în parte și ce se faci când ești în belșug, sau când ești în lipsă, sau când ești defăimat, sau când ești amenințat, sau când ești laudat, sau când ești bolnav etc. Duhul are o armă și o tehnică de luptă pentru fiecare context în parte și pentru fiecare ispită în parte. Pavel învățase aceste arme de luptă spirituală. Și atinsese o înălțime spirituală amețitoare:

- Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

Terenul principal al bătăliei este MINTEA. Și aici firea are tot felul de izvodiri, de născociri, de raționamente, de idei. Dar prin lumina adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, Pavel răstoarnă toate aceste izvodiri ale minții și îndepărtează orice gând care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și orice gând îl face rob ascultării de Hristos. ce înseamnă a face un gând rob ascultării de Hristos? Acel gând este așezat sub autoritatea lui Hristos. ce spune Hristos despre acel gând? Este acel gând în acord cu gândirea lui Hristos? Conduce acel gând spre împlinirea voii lui Hristos și la glorificarea lui Hristos? Dacă da, acel gând este primit și lăsat să activeze în ființa și viața noastră. Dacă nu, este alungat și repudiat cu rapiditate, hotărâre și ură. Dar în practică lucrurile nu se împart în negru și alb. De multe ori un gând este un amestec de adevăr și minciună. și sarcina este de fapt de a răscumpăra adevărul din acel gând și de a alunga doar minciuna! Pavel veghează la orice gând din mintea sa, la orice idee, la orice imagine, la orice inițiativă. La orice dorință. Și le așeza sub autoritatea lui Hristos, și pune câteva întrebări:

- Este acest gând în deplină armonie cu voia lui Hristos?
- Conduce acest gând la glorificarea lui Hristos și doar la glorificarea lui Hristos?
- Este acest gând în deplină armonie cu adevărul revelat în Hristos?

Și el atinsese performanța de a face ORICE tip de gând rob ascultării de Hristos. Amețitor! Dar pentru a ajunge aici trebuie să îl cunoști pe Hristos și voia sa în amănunt. Fără această cunoaștere este imposibil să separi adevărul de minciună din miile de gânduri care ne bombardează zilnic.

Pavel nu se laudă cu lucrarea altuia (10:12-18)

Apostolii mincinoși erau foarte abili în a se lăuda înaintea Corintenilor. Și ei le vorbeau probabil despre dragostea lor de Domnul, despre sacrificiul lor înaintea lui Dumnezeu, despre cunoștințele lor, despre experiențele lor spirituale. Și corintenii naivi îi credeau și se lăsau impresionați. Dacă ai un limbaj religios și te pricepi la vorbe este foarte ușor să atragi atenția celor credincioși. Și apostolii mincinoși au reușit acest lucru. Dar Pavel observă câteva lucruri despre acești apostoli:

- Că se laudă pe sine și nu arată spre Domnul
- Că se laudă singuri cu vorbele lor, și nu sunt lăudați de Domnul prin roadele lucrării lor
- Că ei sunt măsura lucrurilor, și că ei se măsoară cu ei înșiși, și se evaluează după propriile criterii spirituale.
- Că ei se laudă în lucrarea altuia, și cu lucrarea altuia, adică a lui Pavel

Spre deosebire de ei, Pavel se laudă în Domnul, și astfel:

- El arată spre Domnul și nu spre sine.
- Se lasă lăudat de Domnul prin roadele lucrării lui
- El se evaluează în lumina standardelor spirituale trasate de Hristos Însuși
- Pavel nu intră niciodată în lucrarea altuia.

Rețin un principiu extrem de important, și anume acela de a nu intra în câmpul de lucru al altuia. Pavel ținea foarte mult la acest principiu. Îl menționează și în Romani 15:20:

- Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul.

Pavel, marele apostol nu intra peste ogorul altuia. El respecta autonomia Bisericii locale. Deși era apostol, nu dădea buzna peste lucrarea altuia, și căuta acele zone în care NU fusese vestită Evanghelia unde planta Biserici noi. Și își exercita autoritatea DOAR asupra lucrărilor plantate de el. Când Pavel s-a despărțit de Barnaba s-au format două echipe misionare. Pavel nu a interferat cu lucrarea lui Baranaba. Același principiu îl găsim în cartea Apocalipsei. Fiecare Biserică este judecată de Hristos în parte. Hristos nu cheamă nici una din Biserici să vină să rezolve problemele celeilalte Biserici. Deci fiecare cu ogorul lui. Și e atât de important acest principiu, căci dacă au apărut disonanțe importante de viziune între Pavel și Barnaba, oare nu vor apărea și între noi? Și Domnul ne cheamă pe fiecare din noi să ne dezvoltăm propria lucrare, propriul ogor, și să respectăm celalte ogoare. Fiecare va avea perspectiva sa asupra Bisericii, asupra slujrii, evanghelizării. Și mare este grădina ta, Doamne! Și mare este pământul! Este loc pentru toată lumea. Și fiecare va da socoteală

înaintea lui Dumnezeu. Ogorul lui Dumnezeu sunt oamenii. De la Pavel învățăm despre dreptul plantatorului. El plantase Biserica din Corint. El avea un drept nu abuziv dar natural asupra lor. La fel este și dreptul de părinte spiritual. Și când te naști din nou într-o Biserică locală, te naști în ogorul altuia. Prezbiterii acelei Bisericii sunt cei care au grijă de ogor. Cu siguranță, că în acel ogor mare îți poți dezvolta și tu un ogor. Poți vesti Evanghelia, poți face ucenici. Poți avea copii spirituali, poți investi în oameni. Dar nu uita să resepecți ogorul cel mare și nici nu te grăbi să îți dai cu părerea despre ogorul altuia. Ah, unde sunt liderii ambulanti, care intră într-o Biserică locală pentru care nu s-au trudit deloc și încep să contrazică Pastorul și să vină cu viziunea lor și să arate ce trebuie îmbunătățit. E ușor să faci ordine în ogorul altuia. Dar dacă tot ai atâtea idei bune de ce nu îți faci și tu un ogor, și implementezi aceste idei nemaipomenite? La fel și nemulțumiții Bisericii care doar critică pe cei ce slujesc dar nu pun umărul la slujire. Ia pune și tu umărul să vezi cum este! Și când pui umărul vezi că nu e așa ușor să îți dezvolți propriul ogor, și că trebuie să ai o chemare din partea lui Dumnezeu, și începi să respecti pe cei care au ogorul lor căci știi că au chemarea din partea Domnului, fără de care nu ar fi biruit. Și știi că fiecare va da socoteală de ogorul lui înaintea lui Dumnezeu și va primi o răsplată pentru binele sau răul care-l va fi făcut. Pavel a avut o chemare specială de a planta Biserici noi. Dar era chemarea și darul lui. Deși era misionar, el nu le spunea la toți ceilalți frați să devină misionari. El nu era copleșit de propria-i chemare. Bolnavi de noi înșine, vom avea mereu impresia că darul nostru e cel mai important, că darul nostru e cheia Bisericii. și astfel predicatorii îi vor îndemna pe toți să predice, misionari pe toți să devină misionari, cei ce conduc închinarea pe toți să se implice în închinare, cei care se ocupă de săraci ca toți să facă același lucru. Din autoîndumnezeire vom avea mereu tendința să suprasolicităm importanța darului chemării și lucrării noastre. Dar Pavel nu îi chema pe oameni să fie misionar ca el, ci să trăiască ca și Hristos ca el. Chemările și darurile și ogoarele sunt diferite. A trăi ca Hristos este esența. Și astfel Pavel a învins complexul propriului său dar și i-a îndemnat pe oameni să se implice în Biserica locală și să preoțească în Ierusalimul lor. Principalul nostru ogor este Biserica locală. Și Biserica locală este ogorul prezbiterilor care au trudit la plantarea și creșterea Bisericii. și în Biserica locală fiecare își poate dezvolta ogorul lui, respectând mereu ogorul mamă. Atenție la lucrătorii fără ogor. Lucrătorii care doar udă în ogoarele altora dar nu au propriul lor ogor au o mare problemă. Așa erau și acești apostoli ambulanti care dăduseră buzna peste lucrarea lui Pavel. Cu siguranță că Pavel era deschis să slujească și Bisericile plantate de Barnaba dacă era invitat acolo. Dar o făcea cu măsură și prudență. Prudență în sensul de a nu se apuca să facă ordine în lucrarea lui Barnaba. Și măsură, în sensul că nu uita că prima sa responsabilitate înaintea Domnului este propriul său ogor. Și Pavel știa să își fixeze prioritățile. Care este ogorul tău? Dacă ar fi să răsund la această întrebare aș spune că ogorul meu este Biserica Neemia, și în Biserica Neemia, în primul rând Biserica și Bisericile de casă pe care le slujesc și păstoresc. Și primii creștini erau organizați în Biserici de casă. În marele ogor al Bisericii din Corint erau multe Biserici de casă. Erau multe ogoare. Era loc pentru toată lumea! Mare este secerișul dar puțini sunt lucrătorii. **Ferește-te să devii lucrătorul ambulant care doar udă în ogorul altora sau se apucă să facă ordine în ogoarele în care alții au trudit.**

Cum se împacă principul lui Pavel cu sistemul de a numi pastori tineri după ce termină o facultate și de a-i trimite să păstorească Biserici în care nici nu au fost vreodată? Cu siguranță că acel pastor își poate dezvolta propriul său ogor în acea Biserică prin ani de slujire

și de trudă, și că Domnul poate lucra în multe feluri. Dar unde este acel principiu al lucrătorului recomandat de propriul său ogor de slujire și nu de diplome sau cunoștințe? Acest lucru îl întreabă Pavel: unde este ogorul de slujire al apostolilor mincinoși? Ce roade îi recomandă? Au venit de nicăieri și își dau cu părerea în ogorul pe care cu multă durere și trudă eu l-am dezvoltat prin harul lui Dumnezeu. Câmpul de lucru al lui Pavel era credința corintenilor. Roadele trebuie să apară: în tine și în cei pe care îi slujești! Dacă nu apar, nu ai nici o recomandare ca lucrător.